Preţul unui exemplar 5 Lei.

Serviciul-Mondial

Corespondenţă internaţională pentru studiul problemei jidoveşti

APARE DE DOUA ORI PE LUNA IN 12 LIMBI
germană / engleză / franceză / rusă / ungară / spaniolă / norvegiană / sârbă
română / olandeză / suedeză / daneză

1 Iunie 1942
15 Iunie 1942

Nr. III/11 şi 12 Editura în Frankfurt/Main K/0075

Cuprinsul:

1. Bolşevismul, ultimul refugiu al iudaismului mondial.

Neîntreruptele eşecuri militare ale aliaţilor ce luptă pentru interesele jidoveşti, ajunse proverbiale chiar, au făcut ca iudaismul mondial să ajungă la concluzia că o amelioare a situaţiei nu s'ar putea realiza decât introducând în ţările care luptă de partea jidovimii o dictatură radicală după calapodul sovietic.

Iudaismul mondial vrea aşa dar să instaureze şi'n Anglia şi'n Statele Unite forma de guvernământ a Moscovei. Moscova, Washington şi Londra trebue să fie reduse la acelaş numitor politic care se cheamă bolşevismul. Jidovimea crede că prin introducerea bolşevismului în Anglia şi'n Statele Unite ar fi posibilă realizarea unei mai mari concentrări de forţe ale popoarelor şi închegarea unui

unic comandamant politic şi militar. Ea e de părere că prin metodele dictatoriale de care se serveşte bolşevismul, poporul englez şi cel american ar putea fi strunit să participe la războiu, mai intensiv de cum a fost cazul până acum. Cu alte cuvinte: Aliaţii, care pretind că luptă pentru libertatea tuturor popoarelor, au ajuns până într'atâta la ordinele jidovimii, încât prin introducerea dictaturii bolşevice vor să ducă în sclavie chiar propriile lor popoare, numai pentru ca apoi să aibă dreptul absolut de a dispune asupra oamenilor despoiaţi de orice libertate personală.

Iudaismul mondial vrea să introducă deci bolşevismul în Anglia şi'n Statele Unite, fiindcă vede într'aceasta ultima posibilitate de a câştiga totuşi războiul. Iudaismul mondial tinde apoi la bolşevizarea Angliei şi a Statelor Unite, deoarece bolşevismul este o necesară fază premergătoare pentru înscăunarea dominaţiei mondiale jidoveşti şi pentrucă iudaismul nu şi-a pierdut încă nădejdea în înfăptuirea ei, cu toate că situaţia militară a aliaţilor devine din ce în ce tot mai rea. Situaţia de azi a iudaismului se aseamană cu cea a unui om care e pe cale de a se înneca şi care crede că se poate salva printr'aceea că se prinde de un paiu.

După ce i-a reuşit să extindă războiul european în lumea întreagă, jidovimea se străduieşte să poarte acum acest războiu cu ultimile mijloace ce-i mai stau la dispoziţie. Iudaismul mondial a jucat deci ultimile două şi cele mai mari cărţi: Uniunea Sovietelor şi Statele Unite. Nici una dintre ele nu i-a adus vreun câştig. Alte asemenea cărţi nu-i mai stau iudaismului la dispoziţie. In disperarea sa se cramponează de ultima speranţă înşelătoare, că ar putea câştiga totuşi războiul, strângând chinga ţărilor care poartă războiul pentru interesele jidoveşti. Şi fiindcă intrarea în războiu a Uniunii Sovietelor şi a Statelor Unite, în care iudaismul mondial şi-a pus toată nădejdea, n'a adus aliaţilor rezultatul hotărîtor dorit, iudaismul mondial recurge acum la mijloacele disperate ale bolşevismului, crezând că servindu-se de metodele comuniste, dictatoriale şi brutale, va putea stoarce dela Englezi ca şi dela Americani cele ce s'ar mai putea stoarce încă în scopul continuării războiului.

Cât de dibaciu a distribuit iudaismul mondial rolurile în acest joc, se poate prea bine vedea din faptul că în toate focarele principale ale politicei jidoveşti au fost plasaţi diplomaţi jidani a căror însărcinare este de a înfăptui planurile politice ale iudaismului mondial. In Moscova, după cum se ştie, interesele iudaismului mondial sunt reprezentate actualmente de către corcitura jidovească Bullitt, însărcinatul special al lui Roosevelt. Aceeaşi misiune o are în Londra ambasadorul sovietelor jidanul Maisky. In Turcia a fost numit ca ambasador al Statelor Unite jidanul Steinhardt, care încearcă să pregătească terenul şi să sprijine ocuparea Dardanelelor, pusă la cale de către bolşevici. La Washington în sfârşit, ambasador al Sovietelor este faimosul jidan Litwinow-Finkelstein care şi el lucrează cu zel la realizarea planurilor iudaismului mondial. Nu e nicidecum o întâmplare, că toate aceste locuri, focare principale pentru politica mondială a jidovimii, sunt ocupate de către conducători proeminenţi jidani. Ţelul lor comun este de a dirija bolşevizarea cât mai grabnică a ţărilor în care se află. Această tendinţă se oglindeşte destul de bine în discursurile pe care le-a ţinut de curând ambasadorul Sovietelor Maisky la Londra şi consângeanul său Litwinow-Finkelstein la Washington. In discursurile acestea ei încearcă să provoace — unul la poporul englez celalt la cel american — o intensificare a operaţiilor militare, precum şi o sporire uriaşă a industriei de războiu.

In Anglia şi'n Statele Unite lucrurile se prezintă destul de simplu pentru jidovime. Amândouă ţările sunt aliatele Sovietelor. Ele nu mai pot rezista în

faţa uneltirilor comuniste care cresc mereu întrecând orice măsură, deoarece trebue să ţină seama în mare măsură de tovarăşii lor bolşevici, de Uniunea Sovietelor care în timpul de faţă mai contează încă drept cel mai puternic sprijin din tot ansamblul forţelor militare ale aliaţilor îndreptate împotriva Puterilor Axei. La aceasta se mai adaogă că atât guvernul englez cât şi cel american se află cu totul în mânile iudaismului, asigurându-se astfel în aceste ţări o promovare directă a planurilor de bolşevizare de sus în jos. Intrarea recentă a bolşevicului Cripps în guvernul englez, este în această privinţă cât se poate de elocventă, căci ea poate fi interpretată numai ca o concesie extrem de primejdioasă făcută despoţilor Uniunii Sovietelor şi jidovilor din culise, care vor să ducă Anglia la bolşevizare într'un tempo cât mai rapid posibil. Insăşi presa engleză lasă de pe acum să se întrevadă că n'ar mai fi departe momentul când în locul lui Churchill va prelua guvernul cu depline puteri bolşevicul Cripps.

Bolşevismul nu păşeşte în Anglia ca într'o ţară necunoscută. Datorită agitaţiei agenţilor Internaţionalei a III-a, el a pus de ani de zile piciorul pe pământul englez. Actuala acţiune a iudaismului mondial pentru bolşevizarea Angliei are deci avantajul de a putea fi condusă de pe o platformă deja existentă.

Bolşevicii desfăşoară actualmente în Anglia o propagandă intensă, liberă de orice cenzură sau alte restricţii, spre a-l pregăti pe muncitorul englez pentru revoluţia bolşevică. Propaganda bolşevică însă nu se mărgineşte numai la clasa muncitorească, ci se îndreaptă acum în ultima vreme şi către celelalte pături ale populaţiei. Cât de iscusit manevrează bolşevicii, ne-o arată mai cu seamă faptul că le-a reuşit să supună influenţei lor însăşi biserica anglicană. Şi manifestările probolşevice ale unor venerabile feţe bisericeşti, cu deosebire cele ale fostului archiepiscop de Canterbury, sunt cât se poate de elocvente în această privinţă. Dar bolşevismul a pătruns deabinelea nu numai în biserica anglicană ci şi în şcolile şi universităţile engleze. Sunt numeroase ligi şi asociaţii anglo-sovietice care au rolul de a adânci relaţiile cu Uniunea Sovietelor. La fel o serie de grupuri extraparlamentare care nu arareori sunt conduse de jidani, pregătesc şi ele terenul pentru bolşevizarea Angliei. Aceleaşi scopuri sunt urmărite şi de către secţiunile britanice ale internaţionalei artiştilor, societăţile de teatru şi cinematograf care toate sunt camuflate ca organizaţii nepolitice şi pretind a servi “promovarea păcii” şi a “bunei înţelegeri dintre popoare”.

Propaganda bolşevică din Anglia s'a îndreptat mai cu seamă asupra tineretului. Nu de mult “Asociaţia tineretului anglo-sovietic” din Anglia a trimis o cordială scrisoare de omagiu către tineretul sovietic. Intr'însa se zice că “tineretul britanic se simte mândru de a lupta cot la cot cu cel sovietic”.

Cea mai mare societate a tineretului bolşevic din Anglia e “Young Communist League”. Numărul membrilor ei e în continuă creştere. De curând propagandiştilor bolşevici le-a succes să se înfigă chiar şi'n asociaţiile naţionale ale tinerimii. In cele mai multe dintre şcolile engleze fiinţează celule comuniste. In cele mai înalte instituţii de învăţământ există numeroase cluburi de desbateri politice, în care cluburi elevii bolşevici au primul cuvânt. Aşişderea tineretul academic din universităţi este înglobat în cluburi bolşevice şi crescut în concepţia de viaţă comunistă. O serie de societăţi studenţeşti îşi exprimă orientarea lor spre stânga, chiar prin însăşi denumirea lor, ca de pildă “Liga tineretului bolşevic” etc. Mai ales la universităţile din Oxford şi Cambridge sunt numeroşi studenţi care pledează pentru ideile comuniste. La prelegeri, la manifestaţii, în expoziţii şi'n filme sunt slăvite “binefacerile bolşevismului”, câştigându-se pentru cauza comunismului din ce în ce mai mulţi partizani. La această propagandă comunistă se asociază şi cercuri largi de profesori şi docenţi. Acest fapt nu

trebue să ne mai mire, căci se știe că un mare număr dintre profesorii universitari sunt jidani. Printre ei se află și mulți emigranți din Germania. Incă în anul 1938 erau numai la Oxford 41 profesori jidani și nu cu mult mai puțini la Cambridge. La universitatea din Londra funcționează chiar 80 de profesori jidani. După cum reiese dintr'o statistică oficială engleză, până'n Noembrie 1938 funcționau la universitățile și școlile superioare engleze un număr de 251 cărturari jidani. Precum se știe, marele rabin al Angliei a fost numit chiar doctor honoris causa al Universității din Londra. Numărul profesorilor jidani dela școlile superioare engleze n'a scăzut de loc dela începutul războiului, ci este în continuă creștere. Acești profesori jidani sunt cei mai buni agitatori ai Moscovei. Ei îi influențează în mod abil pe academicienii englezi potrivit vederilor bolșevismului.

După cum s'a anunțat din Londra, Churchill a avut la 20 Martie 1942 o convorbire de mai bine de două ore cu ambasadorul sovietic, jidanul Maisky. In această convorbire n'a fost vorba, precum se afirmase în mod expres, despre probleme militare sau economice, așa dară n'a fost vorba despre constituirea celui de "al doilea front" și nici despre livrarea de material de războiu pentru Uniunea Sovietelor, ci s'a discutat necesitatea unei mai strânse legături între puterile anglo-saxone și cele ale Uniunii Sovietelor. Deci puterile anglo-saxone ar urma să fie aduse din ce în ce mai mult la remorca și'n brațele bolșevismului. Aici vedem deci primele succese vizibile ale iudaismului mondial în tendința lor de bolșevizare a Angliei și a Statelor Unite. Aceste țări se văd obligate să răsplătească orice acțiune militară solicitată Uniunii Sovietelor cu concesii politice interne, care cu toate țintesc la propagarea neînfrânată și introducerea bolșevismului. Servindu-se de această tactică, iudaismul crede că-și va realiza în curând dorințele. De fapt bolșevismul devine în Anglia din ce în ce mai puternic. In momentul de față se strădueşte să pună mâna pe cale legală pe controlul întregii industrii engleze și mai presus de toate pe cel al industriei de războiu. Așa ce pildă nu de mult au fost instituite comisiuni de specialiști în toate fabricele de stat engleze. De curând a luat ființă o societate care își ia obligația să constitue asemenea comisiuni și pentru întreaga industrie de mașini. Prin aceasta elementele de extrema stângă, prietene ale Sovietelor, în opoziție cu mișcarea corporatistă, au câștigat iarăși un teren nou și foarte întins.

Partea primejdioasă este că această penetrație a bolșevismului în Anglia nu întâmpină nici o reacțiune. Fără să-și dea seama câtuși de puțin cum se prezintă faptele, poporul englez se aruncă în brațele bolșevismului, întrucât crede c'ar fi descoperit în Uniunea Sovietelor un salvator care se jertfește pentru poporul englez și-l poate ajuta să câștige războiul, fără ca el însuși să fie nevoit să facă jertfe prea mari. Nici pătura conducătoare engleză nu-și dă seama de loc că are de a face cu fiara bolșevică în blană de miel, căci de altfel nu s'ar mai nutri cu speranța absurdă, că tocmai Uniunea Sovietelor ar lupta pentru asigurarea viitorului plutocrației engleze.

Cât de ușuratec și fără nici un pic de răspundere satisface guvernul englez fără precupețire aspirațiile și pretențiile Uniunii Sovietelor se poate vedea din încheierea pactului Stalin-Eden din Decemvrie 1941, prin care Anthony Eden le-a dat bolșevicilor mână liberă din partea guvernului englez, ca în cazul unei victorii anglo-sovietice asupra Puterilor Axei, să bolșeviseze Europa Centrală. Ca și când bolșevismul în cazul acesta, ca un copil ascultător, s'ar mulțumi să pună stăpânire numai pe teritoriul Marelui Reich! Cred într'adevăr Englezii că'n acest caz n'ar cădea pradă bolșevismului Franța și Spania bună oară, ca de altfel și țările nordice și Sudestul Europei, Turcia și însăși Anglia? Este și aceasta o tactică bolșevică, ca să-i facă pe Englezi să se complacă în iluziunea unei

depline siguranțe. Așa de pildă ziarul suedez "Nya Dagligt Allehanda" din 6 Martie 1942 relatează despre un interviev pe care bolșevicul cel de sânge jidovesc, Sir Stafford Cripps, l-a dat revistei jidovo-americane "Life", încă înainte de intrarea sa în guvernul englez. Ziarul suedez intitulează articolul său cu cuvintele semnificative: "Cripps afirmă că Sovietele ar fi renunțat la ideea unei revoluții mondiale" și arată prin aceasta că este tot atât de lipsit de discernământ ca și presa engleză, căci faptul că bolșevicul Cripps nici nu se gândește măcar să desvălue lumii planurile iudaismului mondial și ale Uniunii Sovietelor, e prea clar ca să mai aibă nevoie de confirmarea unei dovezi. Declarațiile lui Cripps făcute presei americane sunt mai mult decât naive:

"Planul lui Stalin este de a distruge nazismul cu desăvârșire și definitiv, iar ca să ajungă acolo, armatele rusești vor pătrunde până departe în Europa. După părerea mea nici c'ar putea fi vorba de vreun compromis sau de o terminare a războiului din alte motive, înainte ca Germania să fie complect înfrântă. Țelul principal al Rusiei va fi Berlinul, unde vor zdrobi definitiv Puterile Axei."

Și Cripps crede c'ar putea să convingă opinia publică mondială, că după victoria Anglo-Sovietelor asupra Germaniei, aceasta să fie bolșevizată de către despotismul Uniunii Sovietelor, drept pedeapsă că s'a războit cu Anglia și cu Statele Unite, în timp ce toate celelalte ar rămânea pe loc. Cu alte cuvinte forma de guvernământ a celorlalte țări n'ar suferi vreo schimbare, democrațiile plutocratice din Europa putând să dureze mai departe pașnic alături de sistemul sovietic. Cripps vrea așa dară să convingă lumea că alături de dictatura comunistă a proletariatului, care nu recunoaște nici proprietatea particulară, nici libertatea personală, ar mai putea dăinui în pace și de acum încolo perimata plutocrație burgheză a democrațiilor apusene, îmbuibată de plăceri, viață ușoară și comoditate.

Nu! Cu siguranță că n'o să fie așa precum bolșevicul Sir Stafford Cripps, membru al guvernului de războiu britanic, vrea să inducă în eroare masele inconștiente ale popoarelor anglo-saxone, cu orațiuni, pe cât de măgulitoare pe atât de primejdioase în urmările lor. Epoca de înflorire a democrațiilor plutocratice din Apus aparține în tot cazul trecutului. I-a sunat ceasul pentru totdeauna. Cu totul alta este problema politică a Europei în ziua de azi. Europa, și odată cu ea întreaga lume, sau se va salva pentru totdeauna prin eroismul soldaților Puterilor Axei, eroism care este susținut cu tărie de o concepție de viață națională și idealistă, sau va fi nimicită de către materialismul bolșevismului jidovesc care s'a și pus pe distrugere. Și precum în toate timpurile idealismul a biruit până în cele din urmă materialismul, tot astfel avem și acum siguranța că planurile întunecate ale iudaismului vor fi spulberate de către Puterile Axei care au dominat mereu dela începutul războiului.

Astăzi guvernul englez e dispus ca în cazul unei victorii anglo-sovietice să lase poporul german pe mâna bolșevicilor, fără de nici o considerare. Mulțumim lui D-zeu, această lăsare la cheremul bolșevicilor este numai teoretică și ea nu se va realiza niciodată. Cu totul altfel stau lucrurile cu poporul englez. Guvernul englez, sleit de puteri, pentru a se mai putea ține la cârmă câtăva vreme, își aruncă acum de fapt poporul, pentru a cărui soartă este responsabil, în brațele comunismului jidovesc a toate distrugător.

Poate că poporul englez le va fi odată recunoscător "barbarilor" germani pentru faptul de a fi spulberat aceste planuri odioase ale jidovimii, căci planurile jidovești vor fi răsturnate de către armata germană și aliații ei, lucru de care nu ne îndoim câtuși de puțin.

(Serviciul Mondial)

2. Chiar și Turcia se ridică împotriva jidanilor.

Iudaismul mondial s'a îndreptat de multă vreme cu o deosebită atenție asupra Turciei. Lucrul acesta devine bătător la ochi prin faptul că Statele Unite l-au numit pe jidanul Steinhardt ca ambasador la Ancara. Iudaismul mondial ar fi mai bucuros dacă Turcia ar fi intrat în războiu pe față împotriva Puterilor Axei. Mai cu seamă Anglia a făcut, anul trecut, numeroase și disperate încercări în această direcție. Jidanii din Turcia au sprijinit în felul lor această acțiune. Ei au încercat să neliniștească populația turcească, desfășurând prin șoapte o vastă propagandă împotriva Puterilor Axei. Au răspândit în presa lor minciuni și știri monstruoase asupra trupelor germane și aliaților lor; au inventat victorii engleze și bolșevice precum și înfrângeri germane; au răspândit comunicate ticluite, ale agenției jidovo-engleze Reuter ca și ale agenției jidovo-bolșevice TASS. Pe scurt ei au făeut tot ce le-a stat în putință spre a crea atmosfera necesară intrării poporului turc în războiu împotriva Puterilor Axei. Poporul turc ca și conducătorii săi nu s'au lăsat însă influențați nici de Anglia nici de jidovime, ci au păstrat cea mai strictă neutralitate. Turcia a rămas totuși un factor important în politica europeană. Nesfârșitele înfrângeri suferite de bolșevici în anul 1941 au stârnit îngrijorarea iudaismului mondial și a aliatei sale Anglia, că ar fi posibil ca Turcia antibolșevică să treacă de partea Puterilor Axei, reducându-se astfel și mai mult șansele jidovo-engleze de a câștiga acest războiu. De aceea îndată după întrarea în războiu a Statelor Unite, iudaismul mondial și-a fixat un nou plan împotriva Turciei, a cărui realizare ar consta într'o deplină prăbușire militară a țării sub dictatura jidovo-sovietică. Politicienii iudeo-comuniști din Moscova au exploatat anume situația grea a Englezilor în Marea Mediterană. Ei declară că dacă Uniunea Sovietelor ar fi în posesia Dardanelelor, atunci flotei sovietice din Marea Neagră i-ar cădea ușor să vină în ajutorul Englezilor din Marea Mediterană. Statele Unite au sprijinit acest plan sovietic pentru ocuparea Dardanelelor și în cele din urmă și Anglia s'a declarat înțeleasă cu punctul de vedere al bolșevicilor de a răpi Turciei Dardanelele. Statele Unite l-au trimis ca ambasador la Ancara pe jidanul Steinhardt, prieten al bolșevicilor, care fusese odinioară ambasadorul Statelor Unite la Moscova, dându-i misiunea de a îmbăta de cap guvernul turc, pentru ca întreaga acțiune să poată fi dusă la bun sfârșit prin surprindere și fără vreo împotrivire însemnată din partea Turcilor. Dacă până în prezent n'a avut loc furtul pus la cale de către bolșevici, aceasta se datorește pe de o parte vigilenței autorităților turcești care și-au dat seama de această manevră odioasă, iar pe de altă parte datorită faptului că bolșevicii în urma înfrângerilor suferite în regiunea Mării Negre, n'au mai fost în stare să întreprindă cu flota vreo acțiune împotriva Dardanelelor. Totuși, între timp armatele bolșevice înaintează în Iran și amenință Turcia din cealaltă parte. Este un fapt îmbucurător că autoritățile turcești nu-și pierd cumpătul în această situație primejdioasă. Guvernul turc, dându-și seama că țara este amenințată nu numai de bolșevismul jidovesc din afară, dar că și jidanii care trăesc în Turcia încearcă să submineze autoritatea de stat, să provoace neliniște în rândurile populației pentru a face în orice chip jocul dușmanului de peste hotare, s'a văzut nevoit să decreteze o serie de ordonanțe împotriva acestor jidani. Așa, bunăoară, printr'un decret al Președintelui consiliului de miniștri turc din 6 Mai 1942 au fost destituiți anumiți funcționari și redactori jidani dela "Agence Anatolia". In urma acestei măsuri a Ministrului-președinte au fost îndepărtați din posturile lor nu mai puțin de 17 jidani din centrala "Agence Anatolie" din Ancara, iar alți 9 din filiala acesteia din Istanbul.

După un comunicat din Ancara, opera de epurație a funcțiunilor publice de jidani face progrese repezi. Astfel urmează să fie îndepărtați funcționarii jidani din toate ministerele. O serie de ministere au și dat dispoziții potrivit cărora se interzice să se mai facă comenzi de către stat la firmele jidovești.

Că se procedează cu toată seriozitatea în această acțiune de curățire a aparatului de stat de către elemente jidovești, se vede din însuși faptul că numeroși jidani din Turcia își lichidează afacerile. După cum anunță "Giornale d'Italia" din Sofia, jidanii părăsesc acum în mase Turcia spre a se îndrepta spre Palestina. Jidanii din Turcia își dau deci perfect de bine seama că le-a sunat ceasul. Potrivit planurilor iudaismului mondial, ei voiau să arunce în brațele bolșevismului până și țara care i-a găzduit cu atâta ospitalitate. Acuma însă, deoarece își dau seama că planurile lor de trădare au fost dejucate, n'au ce face altceva mai grabnic decât să-și pună la adăpost prețioasa lor viață.

Poporul turc însă poate fi mândru că și-a dat seama în ultimul moment de primejdia ce-l amenință din partea jidovimii și că a găsit puterea de hotărîre pentru a o îndepărta.

Noi credem că pentru Turcia dușmanul iudaic dinăuntru este mult mai periculos ca bolșevismul iudaic care o amenință din afară, deoarece ultimul nu va mai constitui multă vreme o amenințare nici pentru Turcia și nici pentru vreo altă țară din lume.

(Serviciul Mondial)

3. Jidanii părăsesc în mase Uniunea Sovietelor.

Jidanilor li se pare că nici Uniunea Sovietelor nu mai prezintă destulă siguranță pentru viața lor. Ei își dau seama că Uniunea Sovietelor, care a fost paradisul jidanilor, și-a trăit traiul. Acum ei simt că ceasul marilor socoteli cu bolșevismul jidovesc nu mai este departe și că armata lui Stalin nu va mai putea opune o rezistență serioasă unei noi ofensive a armatei germane și a aliaților ei. Pe scurt jidovii sovietici își dau seama de pe acum de catastrofa în fața căreia se află Uniunea Sovietelor. De aceea ei fac ceea ce au avut de grijă să facă jidanii întotdeauna când s'au aflat în fața unor asemenea situații. Ei o iau din loc, lăsând pradă nenorocirii populația pe care au trădat-o. Acesteia îi rămâne doar să spele cu propriul ei sânge faptele nelegiuite ale jidanilor. Lucrul esențial este că în momentul de față jidanii se pun la adăpost sigur de primejdie. Așa a fost întotdeauna. Tocmai jidanii care au întărâtat cel mai mult la războiu și care au fost cei mai mari agitatori au șters-o întotdeauna dintr'o țară, dacă aceasta era serios amenințată. Așa s'au petrecut lucrurile în Franța, în Belgia, în Olanda și'n Norvegia. Acum i-a venit rândul și Uniunii Sovietelor. Din Manciukuo, din Shanghai, din Turcia și din Siria ni se comunică, că în ultima vreme au sosit acolo din Uniunea Sovietelor numeroase familii jidovești care de cele mai multe ori își continuă mai departe călătoria. Cu alte cuvinte acești jidani sunt refugiați din Uniunea Sovietelor. Cu drept cuvânt se pare că situația bolșevismului se prezintă destul de prost. Refugiul în mase a jidanilor din Uniunea Sovietelor nu se potrivește de loc cu discursurile lăudăroase ale despoților sovietici. Acest exod este dimpotrivă dovada neîndoelnică a slăbiciunii țării. Guzganii jidani părăsesc corabia care se scufundă. Se vede bine că nu peste îndelungată vreme se va spulbera și acest vis al paradisului jidovesc din Uniunea Sovietelor.

(Serviciul Mondial)

4. Apelul iudaismului mondial pentru salvarea Uniunii Sovietelor.

In timp ce din Turcia, Siria, Irac şi din Extremul Orient ne sosesc ştiri că jidanii părăsesc cu droaia Uniunea Sovietelor, s'a întrunit la Moscova în ultimile zile ale lunei Mai un congres jidovesc al presei sovietice, urmărind scopul vădit de a deschide mai bine ochii în ultimul ceas iudaismului mondial asupra primejdiei mari ce o paşte pe întreaga jidovime, dacă Uniunea Sovietelor nu va reuşi să stăvilească năvala trupelor germane şi a celor aliate. De sigur că n'am greşi, dacă am considerea acest congres jidovesc din Moscova ca un ultim şi mare avertisment al jidovilor sovietici către iudaismul mondial. Iudaismul mondial e avertizat să sară în ajutorul Uniunii Sovietelor cu toate mijloacele de care dispune spre a despovăra armata roşie zdrobită, de nu, Uniunea Sovietelor se prăbuşeşte. Acesta este strigătul disparat al jidovilor sovietici către consângenii lor din întreaga lume.

Potrivit însemnătăţii ce-o are pentru iudaismul mondial, congresul jidovesc din Moscova a fost organizat cu multă amploare şi aşezat pe o platformă deosebit de vastă. Discursurile pline de ură împotriva Germaniei şi a aliaţilor ei, rostite în şedinţă, prezintă o dovadă de negrăit a slăbiciunii lăuntrice a Uniunii Sovietelor. In toate cuvântările vibrează limpede teama de cele ce vor să vină. Chiar în discursurile de deschidere au fost mereu imploraţi jidanii din lumea întreagă, ca să sprijine cu toate puterile lor Uniunea Sovietelor în lupta sa împotriva Germaniei. Jidovimea şi-a exprimat recunoştinţa sa faţă de armata roşie pentru lupta ce o duce de unsprezece luni împotriva lui Hitler. Neînduplecatele izbucniri pline de ură ale oratorilor jidani împotriva Germaniei, n'au fost în măsură să mascheze situaţia disperată în care se găseşte Uniunea Sovietelor. In toate cuvântările se învederează foarte bine frica de o nouă ofensivă germană.

Scriitorul sovietic Aron Kuschnirow, care se dă drept luptător în armata roşie, a subliniat strânsa legătură a jidanilor cu Uniunea Sovietelor, care s'a evidenţiat deabinelea abia în războiul acesta. Medicul militar jidan Grigori Zisrinowitsch a făcut apel către toţi medicii jidani din lume, ca să ajute armata roşie cu medicamente şi alt material sanitar.

La congresul jidovesc din Moscova au vorbit printre alţii şi aşa numitul profesor de artă populară, Salomon Mihoels, jidovul literat, critic şi publicist Schachno Epstein, directorul institutului electro-chimic de coloidale şi "academicianul" Alexander Frumkin, şeful industriei de războiu Nr. 220, Simon Neumark, preşedintele colhozului jidovesc "Nailebn" David Schtschupak, sora de caritate Faine Buckler, precum şi o serie întreagă de "artişti, scriitori şi cărturari" jidani.

La sfârşit jidanii adunaţi i-au adresat lui **Stalin, "conducătorul şi prietenul jidanilor"**, o moţiune unanimă de devotament. A urmat apoi un apel prin care se invită jidovii din întreaga lume să pună la bătaie sumele necesare pentru cumpărarea a 1000 de tancuri şi a 500 de avioane pentru Uniunea Sovietelor cu motivarea semnificativă că **„soarta iudaismului se hotăreşte în vara anului 1942 pe câmpiile de luptă ale Uniunii Sovietelor."**

Congresul jidovesc din Moscova prezintă o importanţă foarte mare din mai multe puncte de vedere. Intâi de toate el ne arată că jidanii sovietici, care într'una asmuţă la războiu, se pricep de fapt destul de bine să stea la adăpost, căci dintre numeroşii jidani oratori ai congresului, unul singur s'a dovedit a fi militar. Dar şi acest orator jidan, Faiwel Michlin, nu era simplu soldat, ci colonel în armata roşie. Intreaga jidovime sovietică nici că se gân-

deşte să lupte pe front în primele linii ci, judecată curat jidovească, socoate să salveze Uniunea Sovietelor prin colectarea de fonduri pentru industria de războiu.

Insemnătatea deosebită a congresului jidovesc din Moscova stă însă în faptul c'ar fi posibil ca acesta să nu fie decât un ultim strigăt de ajutor al jidovilor sovietici către iudaismul mondial pentru a salva Uniunea Sovietelor de catastrofa care o ameninţă. Iudaismul mondial nu va lăsa să răsune în pustiu strigătul disperat de ajutor al jidovilor sovietici pentru salvarea bolşevismului jidovesc, ci îşi va exercita cu toată tăria influenţa sa asupra Angliei şi Statelor Unite şi va încerca să constrângă guvernele acestor ţări la acţiuni violente împotriva Germaniei. In presa jidovească mondială se va trâmbiţa acum şi mai mult chemarea pentru constituirea unui "al doilea front". De acum înainte deviza de luptă a jidanilor va fi: "Englezi şi Americani, la front!" Pentru a evita prăbuşirea Sovietelor iudeo-bolşevice, trebue ca armatele engleze şi americane să se jertfească, în nechibzuite acţiuni de violenţă, pe altarul sângeros al războiului, spre marea onoare a iudaismului mondial. Aceasta este hotărîrea fermă pe care a luat-o iudaismul mondial în urma strigătului de alarmă a consângenilor săi dela congresul jidovesc din Moscova.

Armata germană şi aliaţii ei, care au spulberat până acum toate planurile iudaismului mondial, va avea grijă ca şi acest plan, în cazul când ar încerca să-l înfăptuiască, să se sfârşească cu o înfrângere hotărîtă a iudaismului mondial ca şi a ţărilor care s'au aliat cu el.

(Serviciul Mondial)

5. Un jidan scrie istoria Elveţiei.

Oricine care şi-a dat în ultimii ani osteneala să urmărească mai amănunţit presa elveţiană e cuprins de mirare cât de lipsită de cea mai elementară înţelegere este cea mai mare parte a presei, care a fost şi este încă şi astăzi potrivnică noii Europe. Presa elveţiană, dacă nu întărâtă direct împotriva Puterilor Axei, împotriva naţional-socialismului şi împotriva fascismului, atunci interpretează în aşa fel problemele de actualitate, încât se simte prea bine tendinţa de discreditare a Puterilor Axei. Dacă uneori, ţinând seama de dificultăţile de ordin politic extern, nu era oportun să ia o atitudine prea ostilă împotriva Germaniei naţional-socialiste şi a Italiei fasciste, atunci îşi camufla asmuţarea printre rânduri, dar în aşa fel ca să fie accesibilă oricui.

Este regretabil că tocmai ziarele elveţiene cele mai de frunte ca: "Neue Züricher Zeitung", "Basler National-Zeitung", "Basler Nachrichten", "Bund" şi "Journal de Genève" au îndreptat articole tendenţioase împotriva Germaniei şi Italiei şi, în asmuţarea lor neînfrânată, s'au ridicat chiar cu tărie împotriva noii ordini europene.

Deşi aproape toate popoarele europene îşi dau astăzi seama de faptul că trebue lichidată definitiv problema jidovească în Europa, totuşi presa elveţiană n'are nici cea mai mică înţelegere pentru această problemă şi cu atât mai puţin pentru mişcarea antiiudaică. Acum când guvernele din aproape toate ţările Europei se văd nevoite să ia în ţările lor măsuri din ce în ce mai severe împotriva jidanilor, presa elveţiană merge până într'acolo, încât scrie vădite articole filosemite şi contestă pur şi simplu existenţa problemei jidoveşti, care agită din ce în ce mai mult toate ţările Europei. E clar pentru fiecare, că jidanul a fost acela care şi-a vârât aici coada şi a exploatat toate posibilităţile de influenţă a presei inclusiv pe cea a colaborării directe.

Cele ce urmează aruncă o lumină caracteristică asupra raportului dintre presa elvețiană și gradul ei de iudaizare.

"Neue Züricher Zeitung", cel mai mare și mai răspândit ziar elvețian, publică de mai multă vreme articole asupra istoriei Elveției, semnate întotdeauna cu L. W. Autorul acestor articole e Leon Weisz, un jidan emigrat din Ungaria în Elveția. Nici că s'ar mai putea da un exemplu mai drastic pentru indolența actuală a presei elvețiene: un jidan ungur scrie istoria Elveției!

Cum s'au mai schimbat timpurile dela Friedrich von Schiller care a înălțat epopeea națională elvețiană "Wilhelm Tell" la valoarea unei capodopere a poeziei germane! Dela emanciparea jidanilor din Elveția n'au trecut nici o sută de ani și aceasta s'a înfăptuit numai datorită presiunilor economice și diplomatice ale Statelor Unite, Franței, Angliei și Olandei. In al șaselea deceniu al secolului trecut guvernul și parlamentul elvețian s'a văzut nevoit să acorde jidanilor egalitatea de drepturi și drepturile cetățenești.

Astăzi însă au ajuns lucrurile în Elveția atât de departe, încât cel mai mare și mai însemnat ziar deschide coloanele sale unui jidan pripășit din Ungaria și rabdă ca acest jidan să scrie articole asupra istoriei elvețiene, tocmai într'un domeniu care a fost cultivat întotdeauna cu multă grijă de către Elvețieni și care ocupă în Elveția un loc de o deosebită cinste. Un jidan pripășit din Ungaria are îndrăsneala să scrie în cel mai mare ziar elvețian despre istoria Elveției! Acest fapt ne arată mai bine decât toate celelalte, cât de jidovită este presa elvețiană și în ce stare de letargie a fost adus poporul elvețian de către jidani și francmasoni, căci de altfel n'ar mai tolera fără doar și poate o asemenea înjosire a istoriei Elveției.

Libertatea presei din țările democratice, cu care se mândrește atât de mult și Elveția, se transformă fără excepție într'o teroare unilaterală a presei îndreptată împotriva intereselor înseși ale acestor țări, atunci când jidanii și francmasonii pot să se servească nestânjeniți de ea. De aceea cazul istoriei Elveției scrisă de jidanul ungur Weisz, este un exemplu tipic din care se pot desprinde chiar cauzele mai adânci ale absolutei atitudini dușmănoase pe care o are presa elvețiană față de Puterile Axei și pe care am putut-o observa zi de zi mai ales dela izbucnirea acestui războiu menit să determine destinul Europei întregi.

(Serviciul Mondial)

6. Privire generală asupra problemei jidovești în Belgia și Olanda.

După știrile sosite din Olanda și din Belgia, eliminarea jidanilor din viața popoarelor respective face și acolo progrese îmbucurătoare. Cel mai evident semn pentru aceasta este introducerea stelei jidovești pe care, ca și'n Germania, jidanii sunt obligați s'o poarte pe haină. Până mai zilele trecute jidanii au jucat roluri de o importanță covârșitoare în viața acestor popoare. De aceea Belgia și Olanda erau socotite cu drept cuvânt printre cele mai jidovite țări ale Europei. Influența jidanilor în viața economică și politică a amânduror țărilor acestora era colosală. Și această influență nu trebue s'o socotim printre ultimile cauze care au dus catastrofa din 1940.

Incepând încă de pe la sfârșitul sec. al XVIII-lea, întâlnim în Olanda și'n teritoriul de astăzi al Belgiei jidani emigrați. Pe timpul lui Ludovic Piosul ei au obținut scutirea de biruri, iar Carol Pleșuvul i-a și asimilat cu populația băștinașă. De timpuriu jidanii au devenit mari bogătași. Ei împrumutau bani cu

dobândă și exploatau în fel și chip poporul. Înțelegând să-și creeze anumite privilegii, au putut să se îndeletnicească și cu cămătăria, nestânjeniți de nimeni. Exploatarea populației indigene de către jidani a dat loc încă în timpurile vechi la o reacțiune dârză. In Gent, Lüttich, Löwen, Brüssel și Bergen s'au produs numeroase pogromuri jidovești.

In anul 1211, Carol cel Bun i-a izgonit pe jidani din Flandra, dar pe la sfârșitul sec. al XIII-lea au putut să revie din Franța și din Anglia și să se oploșească iarăși în Flandra.

Testamentul ducelui Heinrich al III-lea de Brabant din anul 1260 arată doar o atitudine de absolută intoleranță față de jidani.

In anul 1308 au avut loc mari excese împotriva jidanilor din Brabant. Spre mijlocul sec. al XIV-lea s'au produs în Olanda și'n teritoriul de azi al Belgiei mari pogromuri jidovești care în anul 1348 au culminat cu masacrul din Brüssel. Anul 1370 aduce un nou val de prigoană împotriva jidanilor, care se sfârșește cu izgonirea lor din Brabant, Limburg și Luxemburg. In timpul domniei principilor de Burgundia, jidanii dispăruseră fără urmă din țările belgiene.

La sfârșitul sec. al XV-lea, Spania cea puternică a regelui Ferdinand al II-lea de Aragonia (1452—1516) și a reginei Isabella de Castilia (1451—1504) a încercat prin edictul din 30 Martie 1492 să rezolve problema jidovească prin faptul că i-a silit pe jidani sau să părăsească țara sau să treacă la creștinism. Urmarea acestei măsuri a fost că numeroși jidani au părăsit Spania și Portugalia, emigrând atât în Olanda cât și în Belgia de astăzi. Jidovii marani*) au trecut de formă la creștinism, bucurându-se astfel de ocrotirea bisericii catolice, în sinea lor însă au rămas mai departe credincioși iudaismului.

Edictul din 27 Februarie 1528, care permitea asimilarea jidovilor marani, creștini de ultimă oră, a fost abrogat la sfârșitul anului 1552. Izgonirea definitivă a jidanilor din aceste teritorii s'a făcut abia prin edictele din 17 Iulie 1549 și 30 Mai 1550. Jidanii dându-și seama că s'au luat măsuri serioase împotriva lor, au finanțat din Antwerpen ridicarea Olandei împotriva Spaniei. Căzând orașul în mâinile Spaniolilor, jidanii s'au îndreptat din ce în ce mai spre Nord, oploșindu-se prin împrejurimile capitalei Seelandei, Middelburg, și mai târziu în Amsterdam. Și aici au înțeles ei să se așeze ca o comunitate jidovească complet închisă.

In această vreme, influența jidanilor în Olanda era de acum considerabilă, cu toate că numărul lor era încă relativ mic. El se urcă însă simțitor prin anul 1618. Persecuțiile împotriva jidanilor din Frankfurt am Main, Worms și Speyer i-a determinat pe mulți jidani să emigreze în Olanda. Jidanii prind acum pentru prima oară rădăcini din ce în ce tot mai adânci mai cu seamă în Amsterdam, se îmbogățesc văzând cu ochii și se înțelege că odată cu aceasta crește și puterea lor.

Pe la începutul sec. al XVII-lea jidanii din Spania și din Portugalia, cu toate măsurile de expulsare care au fost luate împotriva lor, au încercat să se așeze din nou în provinciile belgiene. Deși au oferit guvernului sume considerabile pentru permisiunea de liberă petrecere, cu toate acestea guvernatorul general al lui Albert și Isabellei, le-a respins toate cererile.

Cu toate curentele dușmănoase, jidanilor le-a reușit totuși în decursul timpului să se stabilească și'n țările belgiene. Astfel pe la începutul sec. al XVIII-lea

*) Li s'a dat denumirea de marani jidanilor spanioli care din motive de oportunitate au trecut la catolicism.

jidanii se simţeau în ţările belgiene ca acasă la dânşii. Singurul fapt că erau obligaţi să plătească un impozit special îi mai deosebea de ceilalţi locuitori. Proclamarea emancipării definitive a jidanilor a fost rezervată revoluţiei franceze din 1789. Prin legea din 4 Martie 1870, regatul Belgiei i-a acordat comunităţii religioase jidoveşti calitatea de persoană juridică.

Influenţa jidanilor în Belgia a devenit cât se poate de puternică mai ales în ultima vreme. In anul 1938 Belgia număra cca. 100.000 de jidani. Dintre aceştia trăiau în Antwerpen cca. 40.000 (14,1 la sută din întreaga populaţie), în Brüssel 20.000 (3,4 la sută), în Charleroi 6300 (21,8 la sută), în Lüttich 5000 (3 la sută), în Gent 3000 (1,8 la sută) etc.

Cât de mare era influenţa iudaismului numai în economia belgiană ne-o arată următoarea statistică a ligei “La Défense du Peuple”, publicată în ziarul “Volksche Aanval” din 29 Martie 1941, care apare la Brüssel:

Procentajul întreprinderilor belgiene, jidăneşti sau controlate de jidani:

	1933 %	1939 %
Oţel, fier şi alte metale	12	47
Proprietari de vapoare şi expeditori	1,3	4,8
Reprezentanţe comerciale şi industriale	16	61
Agenţii de voiaj	0,6	7
Comerţ de cărbuni	0,9	5,03
Comerţ de mobile	2,6	38,02
Antichităţi	4,5	19
Bijuterii	6	20,8
Articole religioase (!)	0	5,7
Agenţii de asigurare	2,4	9,7
Pielării de lux	13,2	64
Intreprinderi de construcţii	5,4	14,3
Industrii de automobile	14	43
Avocaţi	1,2	8
Bănci	11	34
Agenţii de schimb	2	7,4
Magazine de mărfuri	19	72
Comerţ de lemne	8	31
Fabrici de ciorapi	26	78
Cafea, ceai etc.	4	16
Comerţ de încălţăminte	7	26
Comerţ de haine vechi	5,2	32
Import de fructe din ţările calde	28	67
Papetării	4	22,5
Reviste şi ziare	8,5	25,3
Agenţii de informaţii	2,5	18,7
Import de lână şi bumbac	9,5	31
Comerţ de lingerie şi pânzeturi	11	42
Maşini de cusut	2,5	8,9
Maşini de scris şi articole de birou	3,8	34,2
Margarină	28	67

	1933 %	1939 %
Comerţ de mărunţişuri	23	72
Metale vechi	1,9	24,5
Fabrici de articole optice	3,4	15,6
Parfumerii	18	78
Maşini şi unelte	2,6	18,4
Blănării	26	82
Ateliere fotografice	0,5	12,3
Comerţ de peşte	2,5	20,2
Benzină şi uleiu	9	17,5
Industria de carne conservată	1,2	18,3
Industria săpunului	26	63,5
Industria pastei de dinţi	8	54,3
Jurnalişti	2,1	16,7
Funcţionari particulari	1,6	14,8
Fabrici de ciocolată şi dulciuri	3,6	16,2
Industria tutunului şi a ţigărilor	9	41,5
Agenţii de filme	18	76
Cinematografe	14	27
Frizerii	4,6	24,5
Croitorii pentru domni	8,4	44,3
Croitorii pentru dame şi copii	11,6	47,8
Industria de corsete şi cordoane	18,4	72,6
Industria pielei	8,2	22,8
Industrii de diamante	68	81,3
Medici	2,3	11,4
Limonadă şi sifon	2	21,4
Comerţ de brânzeturi	4,3	16,8
Fabrici de mănuşi	16	43
Trenciuri şi fulgarine	22,6	62
Comerţ cu cereale	28,6	56,4
Fabrici de sobe	8,7	32,4
Industria de ceasuri	3,9	24,6
Farmacologii	17,8	58,6
Hoteluri	4,9	22,8
Culturi de hameiu	26,7	37,4
Uleuri şi grăsimi	11	19,2
Comerţ de coloniale	6	13,4
Fabrici de mătase	9,4	58
Culori şi lacuri	4,5	13,8
Comerţ de mărci poştale	1,3	19,3
Instalatori de radio	2,6	22,7
Dentişti (stomatologi şi tehnicieni)	32	28,6

Este cunoscut şi rolul preponderent pe care l-a jucat în viaţa economică a Belgiei jidanul Daniel Heinemann “regele electricităţii”. Heinemann a fost director al soc. Sofina (Société financière de Transport et d'entreprises industrielles) apoi preşedinte al soc. Trammaatschappij din Buenos Aires, vice-

președinte al soc. Chade (întreprindere electrică sud-americană), director-delegat al întreprinderilor electrice din Rosario, director al comp. de transport electricitate și gaz, director al Comp. des tramways anglo-argentine, director al Comp. des Services Urbains, director al soc. Gesfürel (societate pentru electricitate), directeur de la Société d'Electricité et de Mécanique, directeur des Tramways provinciux de Napels, directeur des Companies réunies gaz et électricité de Lisbonne, directeur de la Société internationale d'énergie hydro-électrique, directeur des Charbonnages Hensies-Pommeroeul, director al societății Barcelona Traction, Light and Power Company, directeur de la Société centrale pour l'industrie électrique, director la soc. Mexico Tramways etc.

Un rol considerabil în viața economică belgiană l-a jucat regele diamantelor din Antwerpen, jidanul Isidor Lipschütz, care era în același timp unul din cei mai îndârjiți asmuțători la războiu împotriva Germaniei, punând chiar la dispoziție importante sume de bani pentru apărarea lui Grünspan, jidovul asasin din Paris. In Septembrie 1939, îndată după izbucnirea războiului, acest jidan viclean și asmuțător la războiu și-a închis fabricile, a plecat din Belgia și s'a stabilit în New-York.

Ca și în economie, jidanii au jucat un rol dominant și în presa, radio, arta, știința și politica belgiană. Ultimul guvern belgian dinaintea războiului a stat cu desăvârșire sub influența iudeo-masonică. Un număr mare de miniștri chiar erau masoni, ca de pildă ministrul de externe Spaak, ministrul de interne Devèze, ministrul de justiție Soudan și ministrul muncii Balthasar. Deasemeni ministrul de finanțe jidanul Gutt alias Guttenstein care făcea parte din guvern, mai este și astăzi membru în guvernul belgian de exil din Londra.

Nici în Olanda situația nu se prezenta altfel. Inainte vreme puterea jidovească era acolo și mai mare decât în Belgia. Jidovii marani care au emigrat în Olanda, s'au priceput ca în cel mai scurt timp să pună aproape deplină stăpânire pe comerțul prosper al Olandei, acumulându-și bogății mari. Jidanilor le-a reușit să-și fortifice din ce în ce mai mult pozițiile lor măcar că populația băștinașă s'a împotrivit întotdeauna invaziei jidovești și i-a considerat pe jidani ca pe niște intruși.

Influența jidanilor pe piața comercială mondială și mai ales la burse și'n industria diamantelor, s'a mărit cu timpul din ce în ce mai mult, jidanii devenind în cursul anilor un element stăpânitor. Paralel cu această influență economică s'a mărit și influența jidanilor în politica și arta olandeză. Literatura, pictura, sculptura, arhitectura au suferit influența străină a iudaismului. Noua ordonanță asupra introducerii stelei jidovești în Olanda e în măsură să-i arate plastic poporului olandez cât de jidovită îi este țara.

In prezent, numărul jidanilor propriu ziși din Olanda se ridică la 140.000, deci cam la 1,56 la sută din totalitatea populației. Dintre aceștia Amsterdamul adăpostește cam 79.000, deci 56 la sută dintre toți jidanii care locuesc în Olanda.

Cât de puternică a fost iudaizarea Olandei, reiese foarte bine din relatările ziarelor olandeze antiiudaice. Astfel găsim în revista "De Nederlandsche Nationaal Socialist", nr. 232 din 12 August 1939 și "De Misthoorn" din 1 Martie 1939 o listă de jidani care au ocupat funcțiuni însemnate în stat, economie și'n viața publică olandeză.

Din această listă, care nu are pretenția să fie completă, spicuim următoarele:

Din consiliul național al Statului făceau parte jidanii Mr. J. Limburg și semijidanul Mr. J. Benedictus Kan. Primul era totodată și reprezentantul Olandei la Liga Națiunilor. Un alt reprezentant al Olandei la Liga Națiunilor era jidanul Dr. E. Moresco, locțiitorul lui fiind jidanul Mr. A. D. A. de Kat Angelino.

Din Camera a doua a Olandei făceau parte jidanii M. M. Cohen, Prof. J. van Gelderen, J. E. Stockvis, Dr. J. v. d. Tempel, Dr. I. H. J. Vos și David Wijnkoop, precum și jidancele Mr. B. Bakker-Nort, A. de Jong și Mackay-Katz.

In politica externă a Olandei jidanul H. Daniels juca un rol important. La reprezentanțele diplomatice ale Olandei găsim pe următorii jidani: P. D. E. Teixeira de Mattos la Londra, B. van Loon la Washington și S. van Loon la Roma. Ministrul Olandei din Mexic este jidanul W. A. A. M. Daniels.

In Departamentul Olandez al Coloniilor erau jidanii H. C. Elias, B. Colthof și G. H. C. Hart. Consilier al ministrului coloniilor îl găsim pe jidanul Prof. J. van Gelderen. Printre guvernatorii fostei Indii-Olandeze găsim în Celebes ca guvernator pe jidanul J. L. M. Schwaab, în Java de Vest pe jidanul C. A. Schnitzler și'n Atjeh pe jidanul Dr. A. H. Philips.

Consilieri împuterniciți ai patentelor erau jidanii E. Flesseman, Amsterdam; M. J. Polak, C. M. R. Davidson, A. D. Charlouis și P. A. Davids, Haga; E. Heijmans, M. Cohen și M. van Dam, Eindhoven. Membri extraordinari ai consiliului patentelor erau jidanii Prof. C. Feldmann, Ir. E. B. Wolff și Prof. L. S. Ornstein.

Consilierul financiar al guvernului olandez a fost jidanul Dr. Fritz Mannheimer, șeful cunoscutei bănci Mendelsohn & Co. din Amsterdam, care fusese implicat într'unul din cele mai mari scandale financiare, pe care le-a cunoscut lumea. Vistiernicul general al Finanțelor a fost jidanul B. J. de Leeuw. Jidanul amintit mai sus Prof. J. van Gelderen era și consilier în consiliul de administrație al soc. "Clearing Instituts". Aceeași funcție a deținut-o și jidanul B. J. de Leeuw. Jidanul H. A. Nierop a fost membru al comisiunii "Ligii Națiunilor" pentru studiul tratatelor de împrumuturi internaționale și director principal al Băncii de Amsterdam. In anul 1939 acest jidan a demisionat din funcțiunea sa.

Comisarii guvernamentali pentru Industrie și Comerț au fost jidanii S. v. d. Berg și S. v. Zwanenberg. Posturi importante dețineau consilierii ministeriali jidani Dr. L. F. van Essen și Dr. A. H. Philips. Expert al Consiliului Guvernamental era jidanul L. Brückmann, care după cum am spus mai sus era responsabil și pentru reglementarea exportului.

Foarte puternic erau reprezentați jidanii în justiția Olandei. Președintele Consiliului Superior al celei mai inalte judecătorii olandeze era jidanul Dr. L. E. Visser, avocatul general al Consiliului Superior era jidanul S. E. J. M. van Lier, consilierii Curții din Amsterdam erau jidanii Dr. H. H. Bons și S. G. Canes. Ca membri supleanți în poliția judiciară și ca judecători ai tineretului funcționau la Amsterdam jidanii N. de Benedittj și M. D. K. S. van Lier. Funcțiuni importante ocupau pe lângă judecătoria din Alkmaar jidanii E. H. Heijmans, J. F. Bosman și P. A. Josephus Jitta. Locțiitorul Președintelui Curții de la Haga era jidanul Prof. J. F. Meijers, administratorul Departamentului de Justiție jidanul J. M. I. A. Simons și consilieră jidanca L. C. Schönfeld-Polano.

Dintre cei 380 avocați de pe lângă Inalta Curte olandeză 70, adică 18%, au fost jidani.

Pe lângă judecătoriile din Amsterdam, dintre cei 452 avocați, 185 adică 40% au fost jidani. Asemănătoare era proporția și la celelalte judecătorii. Astfel, la Alkmaar, dintre 30 avocați 9 erau jidani, la Harlem dintre 80 avocați 25 jidani, la Dortrecht proporția era de 34:9 și la Groningen 58:12.

Deasemenea era foarte judaizat și corpul medical olandez. In 1934 erau la Amsterdam 663 medici, dintre care 141, adică 21% erau jidani. Intre timp cifrele acestea s'au mai schimbat desigur în favoarea jidanilor.

Și la birourile muncii jucau jidanii un mare rol. Astfel secția șomajului o conducea jidanul M. de Vries, secția asigurărilor muncitorești jidanul Th. van Lier; în sfatul muncitoresc se afla jidanul M. J. P. Vas Dias, la serviciul pentru aplanarea conflictelor dintre muncitori și patroni jidanul Prof. A. C. Josephus Jitta și în comitetul central pentru statistică jidanii Dr. J. Sanders și H. J. van Zanten.

Președintele serviciului sănătății era jidanul N. M. Josephus Jitta, asesor jidanul Prof. L. K. Wolff.

Șeful de cabinet al Ministerului Instrucțiunii a fost jidanul G. R. Lobatto, trecut recent la pensie.

Funcționarul principal al apărării naționale, la secția administrației militare, era jidanul locot. col. I. F. H. Israel.

Firește că și'n artă s'au strecurat jidanii într'o înspăimântătoare măsură. Astfel ca director al Conservatorului Regal de Muzică din Haga a funcționat până acum jidanul Sam Dresden. La acest conservator funcționa ca profesoară principală jidanca Dresden-Dhont.

Deasemenea și postul de radio olandez era complet în mânile jidanilor. Societatea principală de radio "Algemeene Vereeniging Radio Omroep" (Avro) era un focar de cultură jidovească. Dirijori erau jidanii Albert van Raalte și Max Tak, Expert muzical și totodată viorist era jidanul Nicholas Roth, pianist și dirijor de coruri era jidanul Jacob Hamel. Jidanul Max Rodriquez era prim-celist, jidanul Jacob v. d. Woude solist la vioară și jidanul Boris Lensky violonist al Orchestrei Omroep. Jidanul Louis van Coevorden era prim-violist al orchestrei de dans "Avro". Șeful acestei orchestre era jidanul Elzard Kuhlmann. Ca violoniste se produceau jidancele Nina Dolce și Jettie Cantor. Speaker era la posturile de radio Avro jidanul Guus Weitzel. Șeful cursurilor de bridge jidanul E. C. Goudsmit, reporter al sportului H. Hollander, șeful secției de filme jidanul L. J. Jordaan și conducătoarea cursurilor de croitorie jidanca I. de Leeuw-van Rees.

Și presa olandeză stătea complect sub influența iudaică. Datele ce urmează le spicuim din numărul din 15. 3. 1940 al ziarului olandez "Volk en Vaderland", organul Mișcării Mussert.

Biroul de presă "Algemeen Nederlandsch Persbureau" (A. N. P.) din Amsterdam avea următoarea conducere: Vaz Dias (director), van de Pol (director), Schlink (director pentru chestiuni externe), A. Cohen (redactor-șef), Vaz Nun, Poscher și Oostenbrink. Dintre aceste 7 persoane, 5 sunt jidani.

Filiala din Haga avea aceeași înfățișare. Conducerea filialei era următoarea: J. Belinfante (director), J. F. E. Belinfante (vice-director), van der Kallen (redactor-șef), Hobobel, Koemans, Koops, Lissauer, Lijze, Oppenheim și Vlasman. Dintre aceste 11 persoane, 6 sunt jidani.

Acest complet jidovit "Algemeen Nederlandsch Persbureau" (A. N. P.) furniza știri celei mai mari părți a presei olandeze. Dar și la ziarele olandeze liberaliste și marxiste ocupau jidanii locurile de conducere.

Un stat ca Olanda, care a permis jidanilor să ocupe o poziție atât de dominantă în țara sa, firește că nu putea să facă o altă politică decât una prosemită și deci antigermană. Jidanii au abuzat de pozițiile lor din Olanda, pentru a aduce poporul olandez în lagărul dușmanilor Germaniei antisemite.

Marea influență a iudaismului în Olanda a ieșit în vileag cu deosebită claritate în anul 1933, după cucerirea în Germania a puterii politice de către național-socialiști. Fără de nici un motiv Germania național-socialistă a fost atacată și insultată de Olanda. Mai ales presa și radio olandez s'au alăturat în mod cu totul necugetat de partea luptei mondiale împotriva Germaniei. Ele stăruiau într'o necontenită și neînduplecată asmuțare împotriva celui de al III-lea Reich, pretându-se la răspândirea minciunilor și defăimărilor de tot felul, numai spre a servi cauza iudaismului mondial și spre a lovi în demnitatea germană. Pe de altă parte, jidanii din Germania care au emigrat în cârduri spre Olanda, au fost primiți acolo cu brațele deschise și puși sub protecția guvernului olandez. Acestor elemente, adesea criminale și comuniste, li s'a acordat cu multă mărinimie dreptul de cetățenie. In chipul acesta Olanda a devenit o centrală principală în Europa, din care iudaismul a vânturat asmuțările sale mincinoase și defăimătoare împotriva celui de al III-lea Reich. La începutul actualului războiu această propagandă a atins punctul culminant. Jidovimea, servindu-se de presa și radio olandez, otrăvise rău de tot opinia publică. De aceea ea și poartă în cea mai mare parte vina târîrii Olandei în actualul războiu, făcând prin aceasta poporului olandez cel mai prost serviciu din câte ar fi putut să i le facă. Astfel se poate spune că jidovimea a jucat un rol tot atât de nefast în istoria poporului olandez ca și'n cea a Belgiei.

E deci cât se poate de firesc dacă acum, după falimentul definitiv al acestei politici de influență jidovească, se trage o riguroasă linie de despărțire de epoca anterioară. Astăzi, atât Olanda cât și Belgia se reclădesc din temelie și pentru viitor nu poate să fie decât un semn bun faptul că această reclădire se înfăptuește fără drojdia influenței jidovești.

(Serviciul Mondial)

7. In Uniunea Sovietelor jidanii vor fi distinși ca "eroi ai muncii socialiste".

Kalinin, președintele Consiliului Suprem al Uniunii Sovietelor, a semnat nu demult un decret prin care acordă la 6 bolșevici titlul de "Eroi ai muncii socialiste". Pentru meritele lor în industria de războiu a Uniunii Sovietelor le-a conferit în același timp "Ordinul Lenin" și medalia de aur "Secera și Ciocanul".

Printre acești șase decorați se găsesc următorii patru jidani: Abraham Issajewitisch Bychowsky, director al industriei de războiu 172 a comisariatului poporului pentru înarmare, Boris Lwowitsch Wannikow, fost locțiitor al comisarului poporului pentru înarmare și comisar al poporului pentru muniții, Leo Robertowitsch Honor, director al industriei de războiu 22 a comisariatul poporului pentru înarmare și Amo Ssergejewitsch Elias, director al industriei de războiu 92 a comisariatului poporului pentru înarmare. Este însă foarte

posibil ca şi al cincilea decorat, comisarul poporului pentru înarmare al Uniunii Sovietelor, Ustinow, să fie tot jidan. Numai locţiitorul comisarului poporului pentru înarmare nu este jidan.

Pentru "paradisul muncitorilor" este caracteristic faptul că printre aceşti "eroi ai muncii socialiste" nu se găseşte nici un singur muncitor, ci e vorba fără excepţie de comisari şi de directori ai industriilor de înarmare, care dispun de venituri frumoase.

Acest tărăboiu al bolşevicilor cu decoraţiile, ne mai confirmă odată cu o claritate şi mai convingătoare, că în Uniunea Sovietelor aproape toate posturile conducătoare sunt ocupate de jidani. Dar distincţia deosebită acordată jidanilor în Uniunea Sovietelor s'a făcut şi din alt considerent. Despoţii sovietici şi-au pus ultima lor nădejde în ajutorul iudaismului mondial. Ei aşteaptă dela acesta ca să îndemne guvernul englez şi cel american, ca să pornească pe teritoriul european o acţiune uriaşă împotriva celui de al III-lea Reich, fără zăbavă şi cu cât mai numeroase trupe. Despoţii dela Moscova se agaţă de speranţa înşelătoare că numai o astfel de acţiune uriaşă anglo-americană ar putea constitui o despovărare simţitoare pentru armata roşie greu zdrobită. Şi preşedintele Consiliului Suprem al Uniunii Sovietelor, pentru a stimula străduinţele iudaismului mondial de a salva Uniunea Sovietelor, a găsit nimerit ca să cinstească elementul jidovesc din U. R. S. S. prin deosebite gratificări şi decoraţii.

(Serviciul Mondial)

Director: Dipl.-Ing. A. Schirmer. Redactor-şef: Erich Schwarzburg. Adresa: "Welt-Dienst". Frankfurt am Main, Postschließfach 600. / Abonamentul: pe jumătate de an 3 RM, pe un an 6 RM (sau contravaloarea). A se menţiona ediţia în limba dorită. Plăţi: în Germania la: Dresdner Bank, Depositenkasse H, Frankfurt a. M. sau Postscheckkonto, Frankfurt a. M. nr. 6201; în Ungaria la: László Levatich, Postsparkassenkonto nr. 40703, Budapesta; în Danemarca la: Kopenhaga, Postscheckkonto nr. 24903; în Suedia la: Stockholm, Postscheckkonto nr. 4277.